

Arrest

nr. 190 074 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 27 februari 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2014 werd ingediend door :

[...]

en meerderjarig kind

[...]

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf , ze in 2009 in het kader van gezinshereniging in het bezit was gesteld van een F-kaart, er een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd betekend op 12.07.2010. Gezien het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing tot beëindiging van het , werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35. Betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat er een annulatieberoep bij de Raad voor vreemdelingenbetwisting is ingediend. Betrokkene was ervan op de hoogte wanneer deze procedure werd verworpen ze het land diende te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden . Het feit dat haar zoon al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Bovendien wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon tot op heden als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

De overige aangehaalde elementen (ze hier meer dan 7 jaar verblijft, werkbereid is, ze de kans krijgt onmiddellijk opnieuw zou beginnen werken (legt loonbrieven voor), een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, ze de Nederlandse taal en Franse taal zeer goed spreken, nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd en ze niet meer terugkunnen naar Kenia daar ze hier een leven hebben opgebouwd, verantwoord worden niet dat de aanvraag om machtiging tot

verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*

1.4. Ten aanzien van tweede verzoeker werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is met in het bezit van een geldig visum”*

2. Onderzoek van het beroep

1.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van art 3 van het EVRM en schending van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en onderwijsdoelstellingen)

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 30.10.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf, ze in 2009 in het kader van gezinshereniging in het bezit was gesteld van een F-kaart, er een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd betekend op 12.07.2010. Gezien het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing tot beëindiging van het, werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35. Betrokkene dient te weten dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat er een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingediend. Betrokkene was ervan op de hoogte wanneer deze procedure werd verworpen ze het land diende te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden. Het feit dat haar zoon al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Bovendien wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon tot op heden als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit is ingeschreven.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

De overige aangehaalde elementen (ze hier meer dan 7 jaar verblijft, werkbereid is, ze de kans krijgt onmiddellijk opnieuw zou beginnen werken (legt loonbrieven voor), een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, ze de Nederlandse taal en Franse taal zeer goed spreken, nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd en ze niet meer terug kunnen naar Kenia daar ze hier een leven hebben opgebouwd, verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 van het EVRM alsook de Rechten van het Kind geschonden worden indien verzoekers dienen terug te keren naar Kenia.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Zo wordt er in de beslissing foutief vermeld dat de bijlage 35 enkel een proceduredocument zou zijn en dit wel degelijk als verblijfsdocument moet worden aanschouwd(cfr inventaris). Tevens wordt er ook niet gerept over het feit dat verzoekster hier pensioenrechten heeft(cfr inventaris). Nochtans dient verwerende partij hiervan op de hoogte te zijn gezien dit wordt uitbetaald door een overheidsdienst!

Dat het kind nu spoedig zijn diploma zou kunnen behalen en daartoe ook officieel is ingeschreven.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de rechten van verzoekers niet ten volle benut werden gezien de vorige raadsman nagelaten heeft om binnen de voorziene termijn de griffie in kennis te stellen of verzoekende partij al dan niet een synthesememorie wenste neer te leggen waardoor de raad "het ontbreken van het vereiste belang " heeft vastgesteld. Verzoekers werden hiervan niet tijdig zelf in kennis gesteld en hun procedure werd dan ook niet ten gronde behandeld, buiten hun wil en kennis om.(cfr arrest RVV 80.458 / II)

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekers en hun dossier niet, minstens niet afdoende, heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Wordt verzoekster geacht haar schoolgaand kind, net voor het behalen van zijn diploma, van school te halen en als dusdanig zijn diploma te laten mislopen?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle en geheel van elementen.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit alles gewoonweg te negeren!

Dit houdt tevens een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en hieruit dus volgt dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden.

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom verwerende partij tot zijn conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissing vervolgens wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. *De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.*

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Kenia, om, omwille van het feit dat het kind hier op het punt staat om zijn diploma te behalen en andere aangehaalde elementen, om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij hebben in Kenia alles en iedereen achtergelaten om hier in rust en veiligheid te kunnen leven. Dit was een voorbeeldig gezin, allen in het bezit van legaal verblijf en geen vuiltje aan de lucht tot de Belgische partner schielijk overleed.

Zij verblijven hier ondertussen al 7 jaar en hebben zich totaal aangepast.

Zij hebben niets of niemand in Kenia, een land waar zij al zeer lange tijd niet meer geweest zijn. Waar moeten zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kunnen ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zouden zij terecht kunnen?!

Zij wensen dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

De huidige scholing, de pensioenrechten, het eerdere legaal verblijf en integratie verantwoord en wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- *Lopende asielprocedure*
- *Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- *Administratieve onmogelijkheid*
- *Medische elementen*
- *Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak met name: “ Voorbeelden van omstandigheden in België: je kind zou een school- of academiejaar verliezen”

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren en dit niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden!

2. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoekers en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoekers!

Als verzoekers moeten terugkeren, zullen zij er in een levensbedreigende en mensonwaardige situatie terecht komen.(cfr supra). Zij hebben niemand meer in hun land van herkomst, zelfs niemand waar zij tijdelijk zouden kunnen verblijven.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd dienen te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekers zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dienen te worden.

De situatie in Kenia is nog steeds zeer gevaarlijk. Tot op heden is er zeer veel terreur en een hoge criminaliteit. In bijlage vindt u verschillende stukken die dit staven. Er zijn daar de afgelopen jaren verschillende terroristische aanslagen gebeurd met heel wat doden tot gevolg.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekers haalden in hun aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Zo stelt het reisadvies dat: “In de grote steden Nairobi en Mombasa en langs de kust moet u rekening houden met het risico op nieuwe aanslagen. Dit heeft te maken met de grote terroristische dreiging in het land.” Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoekers maar tevens de plicht om een onderzoek te verrichten en, minstens deels, rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is gezien er sprake is van het volgende: ” Etnische spanningen en de aanhoudende droogte geven regelmatig aanleiding tot lokale conflicten en geweldpleging in bepaalde regio's. Dit geldt in het bijzonder in de streek rond Laikipia, waar een gewapend treffen niet is uitgesloten -Op verschillende plaatsen, waaronder in de regio rond Mombasa en Nairobi, zijn gewelddadige, gewapende overvallen mogelijk - In het recente verleden is Kenia

meermaals getroffen door terroristische aanslagen - Het criminaliteitscijfer ligt hoog in de grote steden. Gewapende overvallen (diefstallen en carjackings) en diefstal met geweld zijn zeer frequent voornamelijk in Nairobi, Mombasa, Kisumu en langs de kust (Kwale, Kilifi, Mtwapa en Changamwe).” Ook Nederland stelt duidelijk: “Als u naar Kenia reist, komt u in een land waar verschillende terroristische organisaties actief zijn. Er is een hoge terroristische dreiging”.

Hoe kan men stellen dat verzoekers geen risico lopen in Kenia als zij daar elk moment van de dag het slachtoffer kunnen worden van terroristische aanslagen enz....

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken. Temeer daar verzoekster als alleenstaande vrouw dient terug te keren, gezien het overlijden van haar Belgische echtgenoot.

Bijkomend aan het feit dat ze als alleenstaande vrouw dient terug te keren dient te worden toegevoegd dat ze dit dient te doen als weduwe van een blanke man, die lange tijd in Europa heeft verbleven en ook geacht wordt welstellend te zijn en dus hierdoor een zeer groot risico loopt in Kenia.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 27.02.2017 ook een bevel af dus dient men dit aan de huidige situatie te toetsen en na te kijken of zij kunnen terugkeren.

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag dat zij niet kunnen terugkeren omwille van problemen, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

3. *Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 (recht op onderwijs en onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden. Het feit*

dat haar zoon al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Bovendien wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon tot op heden als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit is ingeschreven.

Haar zoon loopt tot op heden school, hier in België, waarvan men ook de bewijzen voorbrengt.

Van verzoekster kan toch niet verwacht worden dat zij haar zoon van school haalt in het midden van het schooljaar om terug te keren naar Kenia?! Een land waar het onderwijsstelsel niet vergevorderd is, terwijl het behalen van zijn diploma zeer nakend is.

4. De overige aangehaalde elementen (ze hier meer dan 7 jaar verblijft, werkbereid is, ze de kans krijgt onmiddellijk opnieuw zou beginnen werken (legt loonbrieven voor), een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, ze de Nederlandse taal en Franse taal zeer goed spreken, nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd en ze niet meer terug kunnen naar Kenia daar ze hier een leven hebben opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen!!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Louter stellen dat de duur van verblijf, hun werkbereidheid en hun integratie, die overigens niet betwist wordt, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden is geen afdoende motivering.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat ook de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is! Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij hun integratie niet betwist.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat hier wel degelijk sprake is van langdurig en legaal verblijf en zij als dusdanig aanspraak kunnen maken op regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, hetgeen zij zelf ook alleen maar wensen.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling

naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hun onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Als eerste concrete grief voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met de pensioenrechten die zij in België heeft opgebouwd. Uit de aanvraag van 30 oktober 2014 blijkt niet dat verzoekers dit element hebben aangevoerd, noch wat betreft de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden, noch ten gronde. Het betreft een nieuw element, dat pas voor het eerst in het kader van het huidig beroep wordt ontwikkeld. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze argumentatie.

Waar verzoekers aanvoeren dat hun rechten van verdediging werden geschonden doordat de vorige raadsman nagelaten heeft binnen de voorziene termijn de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wensten neer te leggen (verzoekers verwijzen daarbij naar de zaak met rolnummer RvV 80.458/II, waarin op 29 april 2014 een arrest met nr. 123 204 werd gewezen), heeft dit middelonderdeel geen betrekking op de thans bestreden beslissingen. Evenmin betreft het een argument dat in het kader van de regularisatieaanvraag werd ingeroepen, zodat de verwerende partij hieromtrent geen standpunt diende in te nemen.

Met betrekking tot de scholing van tweede verzoeker, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geboren is op 6 februari 1997 en derhalve op het ogenblik van de bestreden beslissing 20 jaar oud was. Overeenkomstig artikel 1 het Kinderrechtenverdrag wordt onder een kind verstaan: *“ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt”*. Waar verzoekers in het middel verwijzen naar *“de Rechten van het Kind”*, tonen zij niet aan dat deze (door verzoekers niet nader omschreven) rechten *in casu* van toepassing zijn op tweede verzoeker. Hetzelfde dient te worden vastgesteld met het recht op onderwijs vervat in de aangevoerde artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

Met betrekking tot de scholing van tweede verzoeker, motiveert de bestreden beslissing:

“Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en

29 (recht op onderwijs en onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden . Het feit dat haar zoon al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Bovendien wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon tot op heden als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.”

Deze motieven worden door verzoekers niet *in concreto* weerlegd. Zij geven in het middel uitgebreid aan het hier niet mee eens te zijn, doch voeren geen concrete argumenten aan tegen deze beoordeling. In het bijzonder betwisten verzoekers niet dat zij geen bewijzen neerlegden dat tweede verzoeker als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Met betrekking tot de lange duur van het verblijf in België motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf , ze in 2009 in het kader van gezinshereniging in het bezit was gesteld van een F-kaart, er een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd betekend op 12.07.2010. Gezien het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing tot beëindiging van het , werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35. Betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat er een annulatieberoep bij de Raad voor vreemdelingenbetwisting is ingediend. Betrokkene was ervan op de hoogte wanneer deze procedure werd verworpen ze het land diende te verlaten.”

Ook hier komen verzoekers niet verder dan te herhalen dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissing. Ook betwisten zij niet dat het verblijf op grond van een “bijlage 35” precair was en dat zij wisten dat zij bij een verwerping het grondgebied zouden dienen te verlaten. Zoals hoger reeds uiteengezet, is het geenszins kennelijk onredelijk om de lange duur van het verblijf in België en de mate van integratie als zodanig niet te aanvaarden als omstandigheden die een aanvraag in het buitenland in de weg staan (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ook waar verzoekers aanvoeren dat zij in Kenia nergens terecht kunnen, betreft het een nieuw element dat niet werd aangevoerd in het kader van de regularisatieaanvraag.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM motiveert de bestreden beslissing:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

Verzoekers verwijzen weliswaar verschillende persberichten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kenia evenals naar het reisadvies van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken van België evenals van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland. De Raad merkt evenwel op dat zij geen van deze elementen hebben aangevoerd in het kader van hun regularisatieaanvraag, evenmin blijkt dat zij het noodzakelijk hebben geacht op enig ogenblik een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend omwille van de algemene situatie van onveiligheid in Kenia. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de beoordeling van de aanvraag op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn. Ook waar verzoekster doorheen haar middel aanvoert dat zij de weduwe is van een blanke man, betreft het een nieuw element dat pas voor het eerst in het kader van het huidige annulatieberoep werd aangevoerd. Verder in het middel worden deze elementen meermaals herhaalt door verzoekers.

Verzoekers voeren geen andere concrete motieven aan die kunnen wijzen op een schending van de aangevoerde rechtsregels. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel ("Eerste middel" tegen het bevel) aan dat luidt als volgt:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, indien verzoekers dienen terug te keren naar Kenia.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schenden deze beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoekers.

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in België nog steeds school loopt en zeer binnenkort zijn diploma kan behalen. Dat verzoekster hier pensioenrechten heeft.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Zo stelt het reisadvies dat: “In de grote steden Nairobi en Mombasa en langs de kust moet u rekening houden met het risico op nieuwe aanslagen. Dit heeft te maken met de grote terroristische dreiging in het land.” Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoekers maar tevens de plicht om een onderzoek te verrichten en, minstens deels, rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is gezien er sprake is van het volgende: “Etnische spanningen en de aanhoudende droogte geven regelmatig aanleiding tot lokale conflicten en

geweldpleging in bepaalde regio's. Dit geldt in het bijzonder in de streek rond Laikipia, waar een gewapend treffen niet is uitgesloten -Op verschillende plaatsen, waaronder in de regio rond Mombasa en Nairobi, zijn gewelddadige, gewapende overvallen mogelijk - In het recente verleden is Kenia meermaals getroffen door terroristische aanslagen - Het criminaliteitscijfer ligt hoog in de grote steden. Gewapende overvallen (diefstallen en carjackings) en diefstal met geweld zijn zeer frequent voornamelijk in Nairobi, Mombasa, Kisumu en langs de kust (Kwale, Kilifi, Mtwapa en Changamwe).” Ook Nederland stelt duidelijk: “Als u naar Kenia reist, komt u in een land waar verschillende terroristische organisaties actief zijn. Er is een hoge terroristische dreiging”.

Hoe kan men stellen dat verzoekers geen risico lopen in Kenia als zij daar elk moment van de dag het slachtoffer kunnen worden van terroristische aanslagen enz....

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 27.02.2017 ook een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of zij kunnen terugkeren.

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag dat zij niet kunnen terugkeren omwille van problemen, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekers en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.”

Verzoekers voeren in een tweede middel met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten aan dat geen rekening werd gehouden het feit dat tweede verzoeker naar school gaat in België en dat eerste verzoekster pensioenrechten zou hebben in België.

De Raad merkt vooreerst op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten steunen op de vaststelling dat verzoekers niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). De Raad ziet niet in, noch licht verzoekster toe, waarom het feit dat eerste verzoekster pensioenrechten heeft opgebouwd in België en tweede verzoeker nog school loopt in België hen vrij zou stellen te beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten.

Waar met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verzoekers ook ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten verwijzen naar de veiligheidssituatie in Kenia, bepaalt artikel 3 van het EVRM dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) De verzoekers verwijzen naar verschillende persberichten met betrekking tot terroristische aanslagen en droogte in Kenia. Verder verwijzen zij nog naar het reisadvies van de Belgische federale overheidsdienst buitenlandse zaken evenals naar het advies van de Nederlandse rijksoverheid. Evenwel blijkt uit deze documenten niet dat er sprake is van een algemene situatie van onveiligheid in Kenia. De genoemde persberichten gewagen van een aantal aanslagen. Er kan echter niet uit worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een conflict dat zich uitstrekt over het gehele Keniaanse grondgebied. Ook de reisadviezen uitgaande van de Belgische en Nederlandse overheidsdiensten gewagen niet van een situatie die het onmogelijk zou maken om vrijwillig naar Kenia terug te keren. Deze adviezen manen reizigers aan tot voorzichtigheid en adviseren om bepaalde gebieden, buurten of situaties te vermijden. In dit opzicht acht de Raad het ook relevant dat verzoekers op geen enkel ogenblik een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omwille van deze voorgehouden algemene situatie in Kenia. Verzoekers maken aldus geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT